

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีอาญาของจำเลยโดยเปิดเผยตาม”หลักเปิดเผย” อันหมายความว่า ในการพิจารณาและสืบพยานในศาล ประชาชนทุกคนมีสิทธิเข้าฟังได้ นั้นเป็นหลักที่สำคัญประการหนึ่งของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หลักดังกล่าวนี้เป็นหลักที่ได้รับการยอมรับกันในสากลโดยปรากฏอยู่ในทั้งปฎิญาสาครว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 ที่ได้บัญญัติรับรองหลักดังกล่าวไว้ใน ข้อ 10² และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ.1966 ที่ได้บัญญัติรับรองหลักดังกล่าวไว้ในข้อ 14 (1)³ สำหรับระบบกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยนั้น หลักเปิดเผยได้เริ่มมีปรากฏในข้อบังคับสำหรับศาลต่างประเทศ ซึ่งตั้งขึ้นตามสัญญาทางพระราชไมตรีระหว่างกรุงสยามกับฝรั่งเศส ลงวันที่ 23 มีนาคม ร.ศ. 125⁴ และในปัจจุบันนี้หลักเปิดเผยก็ยังคงปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญมาตรา 40 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172

แม้ว่าหลักเปิดเผยจะเป็นหลักสากลที่ได้รับการยอมรับในระดับระหว่างประเทศก็ตาม แต่หลักดังกล่าวนั้นก็ยังคงปรากฏข้อยกเว้นอยู่ ซึ่งหมายความว่าแม้โดยหลักแล้วกฎหมายรับรองว่า

---

¹ คณิศ นนทร ก (2549). *กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา*. หน้า 68.

² ปฎิญาสาครว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 ข้อ 10 วางหลักว่า”ทุกคนมีสิทธิโดยเสมอภาคเต็มที่ในอันที่จะได้รับการพิจารณาที่เป็นธรรมและเปิดเผยจากศาลที่อิสระและเที่ยงธรรมในการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของตนและการกระทำผิดอาชญาใด ๆ ที่ตนถูกกล่าวหา”

³ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ.1966 ข้อ 14 (1) วางหลักว่า “บุคคลทุกคนย่อมเสมอภาคในการพิจารณาของศาลและตุลาการในการพิจารณาคดีอาญาอันบุคคลต้องหาว่ากระทำผิดหรือการพิจารณาข้อพิพาททางสิทธิและหน้าที่ของตน ทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมและเปิดเผยในศาลที่มีอำนาจมีอิสระและเป็นกลาง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายหนังสือพิมพ์และสาธารณชนอาจถูกห้ามรับฟังการพิจารณาคดีทั้งหมด หรือบางส่วน ได้ก็ด้วยเหตุผลทางศีลธรรม ความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติในสังคมประชาธิปไตยหรือด้วยเหตุผลด้านความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้กรณี หรือในกรณีศาลเห็นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งว่าเป็นพฤติการณ์พิเศษซึ่งการเป็นข่าวอาจทำให้กระทบต่อความยุติธรรม แต่คำพิพากษาในคดีอาญาหรือข้อพิพาททางแพ่งย่อมเป็นที่เปิดเผยเว้นแต่จำเป็นเพื่อผลประโยชน์ของเด็กและเยาวชนหรือเป็นกระบวนการพิจารณาคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทเรื่องทรัพย์สินของกลุ่มสมรสหรือการเป็นผู้ปกครองเด็ก”

⁴ นวพงษ์ บุญสิทธิ์. (2530). *การเปิดเผยในการพิจารณาคดีอาญา*. หน้า จ.

การพิจารณาและสืบพยานในคดีอาญาจะต้องทำโดยเปิดเผย แต่ในขณะเดียวกันนั้นก็ยอมให้มีการพิจารณาคดีอาญาในลักษณะตรงกันข้ามคือการพิจารณาคดีอาญาโดยลับได้ในบางกรณี ซึ่งหากเป็นการพิจารณาคดีลับแล้วประชาชนทั่วไปก็จะไม่สามารถเข้าฟังการพิจารณาได้ คงมีแต่เฉพาะบุคคลที่กฎหมายอนุญาตเท่านั้นที่มีสิทธิเข้าฟังการพิจารณา ในส่วนของการพิจารณาคดีลับนั้นหากมองในมุมหนึ่งก็เป็นการขัดต่อหลักเปิดเผยอันมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการตรวจสอบอำนาจตุลาการโดยประชาชน เพื่อเป็นหลักประกันในการอำนวยความยุติธรรม⁵ ซึ่งถือเป็นสิทธิของจำเลยประการหนึ่ง แต่หากมองอีกมุมหนึ่งนั้น เนื่องจากกรณีที่จะมีการพิจารณาคดีลับได้นั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 177 ได้วางหลักไว้ว่าจะต้องเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันความลับอันเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศมิให้ล่วงรู้ถึงประชาชน ดังนั้นหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการที่กฎหมายอนุญาตให้มีการพิจารณาคดีลับได้นั้นจึงมีลักษณะเป็นการจึงมีลักษณะเป็นการชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์และความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการเลือกใช้วิธีการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยเทียบกับการพิจารณาคดีโดยลับ เนื่องด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ในบางกรณีสิทธิของจำเลยที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยก็อาจได้รับการกระทบกระเทือนไปหากเป็นไปได้เพื่อประโยชน์อื่นที่มากกว่า ซึ่งถือว่าเป็นการที่กฎหมายยอมรับและอนุญาตให้เกิดขึ้นได้

การพิจารณาคดีอาญาในศาลเยาวชนและครอบครัวก็เป็นการพิจารณาคดีลับอีกกรณีหนึ่งนอกจากหลักเกณฑ์ที่ปรากฏในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยกรณีนี้ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 108 ได้วางหลักให้การพิจารณาคดีอาญาในทุกกรณีที่ได้กระทำในศาลเยาวชนและครอบครัวต้องกระทำเป็นการลับ เฉพาะแต่บุคคลที่กฎหมายกำหนดเท่านั้นจึงจะมีสิทธิเข้าฟังการพิจารณาได้ ทั้งนี้เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวนั้นก็มิขึ้นเพื่อให้ได้ใช้วิธีพิจารณาและพิพากษาคดีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดอาญา เพื่อแก้ไขเด็กและเยาวชนให้กลับตนเป็นคนดี โดยเน้นที่การป้องกัน แก้ไขฟื้นฟู⁶ การพิจารณาคดีลับนั้นก็เพื่อเป็นการมุ่งแก้ไขเด็กหรือเยาวชนให้กลับตัวเป็นคนดี และอยู่ในสังคมได้โดยไม่มีปมด้อย⁷ จึงมิให้พิจารณาคดีโดยเปิดเผยอันเป็นการประจานเด็ก อันมีลักษณะเป็นการพิจารณาถึงประโยชน์ที่ได้จากการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยว่ามีน้อยกว่าผลกระทบที่จะเกิดขึ้น โดยแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กหรือเยาวชน

⁵ คณิศ ฌ นคร ก เล่มเดิม. หน้า 535

⁶ มาตราลักษ์ณ์ อรุ้งโรจน์. (2551). กฎหมายเบื้องต้นเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชน. หน้า 82.

⁷ แหล่งเดิม. หน้า 192.

ผู้กระทำความผิดอาญาดังกล่าวได้สะท้อนออกมาให้เห็นจากเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งสำหรับเขตอำนาจในคดีอาญานั้น ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชน หรือบุคคลที่มีอายุไม่เกินยี่สิบปีบริบูรณ์ที่มีสภาพเช่นเดียวกับเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด⁸ จึงเห็นได้ว่าโดยหลักแล้วในคดีอาญานั้นศาลเยาวชนและครอบครัวมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดเป็นหลัก

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าวิธีการพิจารณาคดีลับในศาลเยาวชนและครอบครัวอันมีเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดจะถือเป็นข้อยกเว้นของหลักเปิดเผยที่มีเหตุผลอันยอมรับได้ แต่ปัญหาเกี่ยวกับหลักดังกล่าวก็เกิดขึ้นเมื่อเขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวถูกขยายโดยการบังคับใช้ของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ส่งผลให้ศาลเยาวชนและครอบครัวมีเขตอำนาจในการพิจารณาคดีอาญาที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เพิ่มขึ้นอีกกรณีหนึ่ง ซึ่งความผิดอาญาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นั้น อาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1.1 ความผิดอาญาอันมีคุณธรรมทางกฎหมายเป็นการคุ้มครองเด็ก เช่น การทารุณกรรมต่อเด็ก การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก ตามมาตรา 78 หรือการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กตามมาตรา 79 ซึ่งมีลักษณะไม่ต่างจากความผิดอาญาอื่น ๆ ที่มีคุณธรรมทางกฎหมายในการคุ้มครองเด็กที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ตามมาตรา 277 หรือความผิดฐานกระทำอนาจารเด็ก ตามมาตรา 279 เป็นต้น

1.1.2 ความผิดทางอาญาที่มีคุณธรรมทางกฎหมายคุ้มครองในเรื่องอื่น ๆ ที่มีใช้การคุ้มครองเด็ก เช่น ความผิดฐานขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ไม่ยอมส่งเอกสาร หรือส่งเอกสารเท็จแก่เจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 80 อันมีลักษณะเดียวกันกับความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน ตามมาตรา 137 หรือความผิดฐานต่อสู้อหรือขัดขวางเจ้าพนักงาน ตามมาตรา 138 ตามประมวลกฎหมายอาญา อันมีคุณธรรมทางกฎหมาย คือความเด็ดขาดแห่งอำนาจรัฐ⁹ หรือการเปิดกิจการสถานรับเลี้ยงเด็กโดยมิได้รับอนุญาต ซึ่งมีลักษณะเป็นความผิดต่อรัฐอันจะเห็นได้ว่ามิได้มีเด็กเข้ามาเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำความผิด หรือผู้เสียหายแต่อย่างใด

ลักษณะของความผิดที่มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ทั้ง 2 ลักษณะนั้นหากพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าเป็นมีลักษณะเป็นความผิดที่โดยหลักแล้วผู้กระทำความผิดจะต้องเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นการที่พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กำหนดให้คดีอาญา

⁸ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 10 และมาตรา 97

⁹ คณิศ ณ นคร ข (2545). *กฎหมายอาญาภาคความผิด*. หน้า 703,707.

ตามพระราชบัญญัตินี้ต้องตกอยู่ภายใต้เขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวจึงส่งผลให้คดีที่ผู้ใหญ่กระทำความผิด ไม่ว่าจะความผิดนั้นจะมีคุณธรรมทางกฎหมายในการคุ้มครองเด็กหรือไม่ก็ตามที่จะต้องขึ้นศาลเยาวชนและครอบครัวเสมอ ซึ่งหากพิจารณาแล้วแม้ว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดอาญาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จะมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเด็กไม่ว่าจะในทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม แต่ลักษณะของความผิดและตัวผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัตินี้ต่างก็หาได้มีความแตกต่างไปจากการกระทำความผิดที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายฉบับอื่นที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญาปกติแต่อย่างใด ซึ่งการกำหนดเขตอำนาจศาลในลักษณะดังกล่าวนี้ส่งผลให้ผู้ใหญ่ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ต้องตกอยู่ภายใต้วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวที่กำหนดให้ใช้วิธีการพิจารณาคดีลับเสมออันเป็นการทำให้จำเลยต้องเสียสิทธิในการได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผยตามหลักเปิดเผย จึงทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่จำเลย เนื่องด้วยสาเหตุที่เหตุผลในการพิจารณาคดีลับในศาลเยาวชนและครอบครัวมีขึ้นเพื่อคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิด แต่กรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้ใหญ่เหตุผลดังกล่าวไม่สามารถอธิบายถึงเหตุแห่งการยกเว้นไม่ใช้“หลักเปิดเผย”ได้ และเพราะเหตุใดจึงปฏิบัติกับจำเลยต่างไปจากจำเลยในคดีอาญาที่กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาทั้งๆที่ลักษณะของการกระทำความผิดก็ไม่ต่างกัน จึงเป็นกรณีที่ข้อเท็จจริงเดียวกันได้รับการปฏิบัติต่างกันซึ่งเป็นกรณีที่ไม่เป็นธรรมแก่จำเลย นอกจากนี้การกำหนดให้คดีอาญาในลักษณะนี้อยู่ภายใต้เขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวก็ยังเป็นการไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของศาลเยาวชนและครอบครัวที่มุ่งคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดเป็นหลักอีกประการหนึ่งอันส่งผลต่อสิทธิอื่นๆของจำเลยอีกในบางประการ

ด้วยสาเหตุดังกล่าว การที่พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กำหนดเขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวให้มีเขตอำนาจเหนือคดีอาญาที่ได้มีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ย่อมเป็นการทำให้จำเลยซึ่งเป็นผู้ใหญ่เสียสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผย อันเป็นการขัดต่อหลักเปิดเผยโดยไม่มีเหตุผลรองรับ นอกจากนี้ยังเป็นการไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของศาลเยาวชนและครอบครัวที่จัดตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดอีกประการหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อสิทธิของจำเลยในประการอื่นอีก ปัญหาดังกล่าวนี้นี้จึงควรได้รับการศึกษาวิจัยเพื่อแก้ไขหลักเกณฑ์ที่เป็นปัญหาในปัจจุบันเพื่อให้สิทธิแก่จำเลยตามหลักเปิดเผย อันเป็นหลักสำคัญในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รวมไปถึงเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อทราบถึงแนวคิดและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการพิจารณาคดีอาญาโดยลับ รวมไปถึงวัตถุประสงค์และลักษณะพิเศษของศาลเยาวชนและครอบครัว
2. เพื่อทราบถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวในต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์ถึงผลกระทบต่อสิทธิของจำเลยในการพิจารณาคดีอาญาโดยลับในศาลเยาวชนและครอบครัว และความเหมาะสมเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
4. เพื่อค้นหาแนวทางที่เหมาะสมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการพิจารณาคดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อันกระทบต่อสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยของจำเลย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

เนื่องจากการพิจารณาคดีอาญานั้น โดยหลักจะต้องถูกกระทำลงโดยเปิดเผย ทั้งนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิแก่จำเลยอันเป็นที่ยอมรับกัน ในทางสากล แต่หลักดังกล่าวหาได้เป็นหลักที่จะต้องมีการบังคับใช้ในทุกกรณีแต่อย่างใด โดยอาจมีบางกรณีที่สามารถใช้การพิจารณาคดีอาญาโดยลับได้ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์บางประการที่เหนือกว่าการคุ้มครองสิทธิในกระบวนการพิจารณาของจำเลย เช่น การพิจารณาคดีอาญาในศาลเยาวชนและครอบครัวก็เป็นกรณีหนึ่งที่ใช้การพิจารณาคดีอาญาโดยลับเป็นหลักเนื่องมาจากวัตถุประสงค์ในการพิจารณาคดีอาญาของศาลเยาวชนและครอบครัวนั้น เป็นไปเพื่อคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ ดังนั้นการที่พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กำหนดเขตอำนาจให้ศาลเยาวชนและครอบครัวมีเขตอำนาจเหนือคดีที่เป็นความผิดอาญาที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ซึ่งมีทั้งที่มีคุณธรรมทางกฎหมายในการคุ้มครองเด็ก และคุณธรรมทางกฎหมายในการคุ้มครองในด้านอื่น อันมีลักษณะไม่ต่างไปจากความผิดที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ประกอบกับลักษณะของการกระทำความผิดนั้นผู้กระทำความผิดจะต้องเป็นผู้ใหญ่ เหตุดังกล่าวจึงส่งผลเป็นการขัดต่อสิทธิของจำเลย ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยตามหลักเปิดเผยโดยไม่ปรากฏเหตุผลรองรับ ดังนั้นจึงควรแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการแก้ไขในส่วนของบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่กำหนดให้คดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ทุกประเภทต้องตกอยู่ภายใต้เขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวโดยยกเว้นแต่เฉพาะในส่วนของคดีอาญาไว้ให้อยู่ภายใต้เขตอำนาจศาลตามปกติ หรืออีกทางหนึ่งคือยกเลิกบทบัญญัติดังกล่าวเสียเพราะในปัจจุบันได้มีการบัญญัติรับรองในส่วนของคดีคุ้มครองสวัสดิภาพตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ให้ตกอยู่ภายใต้เขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวแล้วโดยบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ทั้งนี้เนื่องจากในเบื้องต้นนั้นการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ต้องตกเป็นจำเลยที่ได้รับการพิจารณาคดีในศาลเยาวชนและครอบครัวนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ของศาลเยาวชนและครอบครัว อีกทั้งยังเป็นการทำให้จำเลยเสียสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยและเป็นการให้ความคุ้มครองจำเลยอย่างไม่เท่าเทียมกัน โดยการแก้ไขหรือยกเลิกบทบัญญัติที่ได้กล่าวไปนี้จะส่งผลให้การบัญญัติกฎหมายมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ของศาลเยาวชนและครอบครัวรวมทั้งเป็นการคุ้มครองสิทธิของจำเลยให้สอดคล้องกับหลักสากลมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาแนวคิดและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีอาญาโดยเปิดเผย รวมไปถึงข้อยกเว้นคือการพิจารณาคดีอาญาโดยลับ รวมไปถึงวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว ที่ปรากฏอยู่ในหลักกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายภายใน ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวเป็นหลักฐานที่สำคัญในการนำมาประกอบการพิจารณาเพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหาอันเกี่ยวข้องกับการกระทบกระเทือนถึงสิทธิในการได้รับการพิจารณาที่เปิดเผยจากการพิจารณาคดีลับสำหรับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยจะกระทำลงโดยการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) อันได้แก่ บทกฎหมาย ทั้งในระดับระหว่างประเทศ และกฎหมายภายในทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ, ตำรา หรือคำอธิบายกฎหมาย และบทความที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ประเด็นปัญหาที่ศึกษาวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีอาญาโดยลับ รวมไปถึงวัตถุประสงค์และลักษณะพิเศษของศาลเยาวชนและครอบครัว
2. ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคดีที่อยู่ในเขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวในต่างประเทศ

3. ทำให้เข้าใจถึงผลกระทบต่อสิทธิของจำเลยในการพิจารณาคดีอาญาโดยลับในศาลเยาวชนและครอบครัว และความเหมาะสมเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

4. ทำให้สามารถค้นพบแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการพิจารณาคดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อันเป็นการกระทบต่อสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยของจำเลย